

Arrest

nr. 232 177 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 11 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Per schrijven van 14 februari 2018 delen de Roemeense autoriteiten de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk mee dat verzoekster op 29 augustus 2016 door de Roemeense autoriteiten de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Op 27 november 2018 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Bij arrest nr. 224 049 van 17 juli 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingediend tegen deze beslissing.

Op 31 juli 2019 beslist de directeur van het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers dat verzoekster zich in een medische onmogelijkheid bevindt om de opvangstructuur te verlaten. Zij kan in de opvangstructuur verblijven waar zij zich momenteel bevindt tot 3 februari 2020.

Op 23 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : N. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : R. (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28.11.18 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 17.07.19 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel evenals een schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62

van de wet van 15 december 1980 volgens welk algemeen beginsel de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van de zaak evenals artikel 7, alinea 1, VV

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992¹ hebben betrekking op de formele motiveringsverplichting (RVS 21 oktober 2003, nr 124 464) . Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen zodat hij kan oordelen of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr 110 071, Rvs 21 juni ' , nr 132.710)

Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen.

Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvSt 17 december 2003, nr 126.520). Het bestuur dient zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, zich moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, teneinde met kennis van zaken te beslissen (Rvst 22 november 2012, nr 221 475)

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren. De motivering moet pertinent zijn (de motivering moet intrinsiek met de beslissing te maken hebben) en daadkrachtig. Dit betekent dat de opgegeven reden voldoende moeten zijn om de beslissing te dragen

Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Daar waar verwerende partij een beslissing neemt om een BGV op te leggen, is dit niet afdoende gemotiveerd in het licht van de impact ervan op verzoeker

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik een geïndividualiseerde beoordeling doorgevoerd van alle voorhanden zijnde dossierstukken, niettegenstaande de zeer alarmerende objectieve medische gegevens en het gezinsleven van verzoekers in België.

Bij gebrek aan aandacht hiervoor de beslissing van verwerende partij niet afdoende gemotiveerd.

Prima facie blijkt er aldus sprake van een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Er bestaat bovendien een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoeker veroorzaakt wanneer zij het grondgebied dient te verlaten en zonder de nodige ondersteuning en zonder de nodige garantie van psychiatrische hulpverlening dient terug te keren naar Roemenië in een uitermate zorgwekkende medische toestand -hetgeen een reel risico inhoudt op een schending van haar fysieke integriteit of een onmenselijke of ontorende behandeling in de zin van artikel 3 - en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid

Het redelijkheidsbeginsel beperkt de discretionaire bevoegdheid enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste gebaseerd is.

De gebruikte motivering is niet redelijk te verantwoorden.

Bijgevolg schendt verwerende partij het redelijkheidsbeginsel. Het middel is bijgevolg ernstig

Het middel is bijgevolg ernstig”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- het redelijkheidsbeginsel;

- het rechtzekerheidsbeginsel;

- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 7, eerste alinea van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij houdt een schending voor van voormelde bepalingen doordat er op geen enkel ogenblik een geïndividualiseerde beoordeling werd doorgevoerd van alle voorhanden zijnde dossierstukken. De verzoekende partij meent bovendien dat er sprake is van een reëel risico op een schending van haar fysieke integriteit in de zin van artikel 3 EVRM nu zij het grondgebied moet verlaten zonder de nodige ondersteuning en de garantie van psychiatrische hulpverlening.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27.11.2018 besloot tot onontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij heeft tegen deze beslissing een beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch dit werd bij arrest nr. 224.049 dd. 17.07.2019 verworpen.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister is derhalve niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard.

De gemachtigde van de Minister heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Zie ook:

“De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). Dit artikel bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2010 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 54.695 van 20 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd heeft, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Aangezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 januari 2011 nog in het rechtsverkeer was, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale

Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.” (R.v.V. nr. 78.203 van 28 maart 2012)

De verzoekende partij beweert dat er op geen enkel ogenblik een geïndividualiseerde beoordeling werd gemaakt op grond van de voorhanden zijnde dossierstukken.

Verweerder laat gelden dat dergelijke kritiek elke grondslag mist en volledig voorbij gaat aan de synthesesnota dd. 23.09.2019. Uit deze synthesesnota blijkt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door de gemachtigde van de Minister gekende elementen. De verzoekende partij haalt niet aan met welk element dat haar specifieke situatie kenmerkt geen rekening zou zijn gehouden.

In zoverre de verzoekende partij dienaangaande een schending aanvoert van artikel 3 EVRM, verwijst verweerder naar hetgeen zij infra uiteen zal zetten onder het derde middel.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Verzoekster voert de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite,

met name dat verzoekster “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum.*” Tevens wordt nog toegelicht dat op 28 november 2018 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing nam inzake haar verzoek om internationale bescherming en het beroep tegen deze beslissing door de Raad op 17 juli 2019 werd verworpen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.4. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekster werpt op dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik een geïndividualiseerde beoordeling heeft doorgevoerd van alle voorhanden zijnde dossierstukken niettegenstaande de zeer alarmerende objectieve medische gegevens en haar gezinsleven in België. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van de impact ervan op verzoekster. Zij meent dat er een kennelijk onevenwicht bestaat tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor haar veroorzaakt wanneer zij zonder de nodige ondersteuning en zonder de nodige garantie van psychiatrische hulpverlening dient terug te keren naar Roemenië in een uitermate zorgwekkende medische toestand, wat voor haar een reëel risico inhoudt op een schending van haar fysieke integriteit of een onmenselijk of ontorende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM enerzijds en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om het dossier te verifiëren op zijn volledigheid anderzijds.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij opwerpt dat op geen enkel ogenblik een individuele beoordeling werd doorgevoerd. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat zij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*” en dat “(o)p 28.11.18 (...) door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming (werd) genomen en op 17.07.19 (...) het beroep tegen deze beslissing (werd) verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.” Deze elementen kenmerken wel degelijk de individuele situatie van verzoekster.

Daarenboven bevindt zich in het administratief dossier een synthesenota opgesteld op dezelfde dag als de bestreden beslissing waarin het volgende wordt uiteengezet:

“Évaluation article 74/13

N., M. (...)

N.N. xxx

Né(e) à R. (...) le (...).1990

Citoyen de Syrie (Rép. arabe)

résidant à (...)

Dans le cadre de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » la situation à la prise de décision de l'ordre de quitter le territoire a été évaluée :

- *Intérêt supérieur de l'enfant* : Lors de son audition à l'Office des Etrangers, l'intéressée déclare être enceinte de 2 mois. Elle déclare ensuite au CGRA avoir fait une fauche couche mais être à nouveau enceinte d'un autre homme (A. (...)). Cependant, il n'y a aucun enfant enregistré comme étant le sien. Quant bien même il y aurait effectivement un enfant, l'intéressé a le droit de demander une prorogation de l'Ordre de Quitter le Territoire conformément à l'article 74/14 de la loi sur les étrangers.
- *Vie familiale* : Lors de son audition à l'OE, l'intéressée déclare être religieusement divorcée et avoir des cousins de son père avec qui elle n'a aucun contact en Belgique. Elle déclare ensuite au CGRA avoir rencontré une personne du nom d'A. (...) qui l'aurait quitté après avoir appris sa grossesse. Cependant, toutes ces personnes ne font pas parti du même noyau familial restreint qu'elle.
- *Etat de santé* : Lors de son audition à l'OE, l'intéressée déclare être enceinte et n'avoir aucun problème de santé. Elle déclare ensuite au CGRA avoir fait une fausse couche et être à nouveau enceinte. Elle fournit 2 attestations médicales indiquant qu'elle reçoit une assistance psychologique et qu'elle fait l'objet d'un suivi psychiatrique ainsi qu'un certificat de « Kind en Gezin » indiquant qu'en date du 14.06.18 elle est enceinte et que l'accouchement est prévu pour janvier 2019. Cependant, le CGRA relève qu'aucun certificat n'est remis concernant sa grossesse antérieure, sa fausse couche ainsi que sa grossesse en cours comme demandé dans le formulaire de confirmation d'août 2018 qui lui a été envoyé. Le dossier ne contient aucune procédure 9ter. Aucun élément ne l'empêcherait de voyager.

N.B. : L'intéressée ne peut être renvoyé vers la Syrie puisqu'elle possède déjà une Protection Internationale en Roumanie.

Par conséquent, il n'y a aucun élément qui cause des problèmes pour prendre l'ordre de quitter le territoire."

"Evaluatie artikel 74/13

N., M. (...)

R.R. xxx

Geboren te R. (...) op (...).1990

Inwoner van Syrië

Verblijvend te (...)

In het kader van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. » de situatie werd beoordeeld bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

- *Hoger belang van het kind* : Betrokkene verklaarde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken twee maanden zwanger te zijn. Vervolgens verklaart zij aan het CGVS een miskraam te hebben gehad maar opnieuw zwanger te zijn van een andere man (A. (...)). Er werd echter geen enkel kind geregistreerd als zijnde haar kind. Zelfs indien er effectief een kind zou zijn, dan heeft betrokkene het recht om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.
- *Gezinsleven*: Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart betrokkene religieus gescheiden te zijn en neven van haar vader te hebben met wie zij geen contact heeft in België. Zij verklaart vervolgens bij het CGVS een persoon te hebben ontmoet genaamd A. (...) die haar heeft verlaten nadat hij begrepen had dat zij zwanger was. Al deze personen behoren echter niet tot dezelfde familiale kern als zijzelf.
- *Gezondheidstoestand*: Tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster zwanger te zijn en geen enkel gezondheidsprobleem te hebben. Vervolgens verklaart zij bij het CGVS een miskraam te hebben gehad en opnieuw zwanger te zijn. Zij brengt 2 medische attesten bij die aangeven dat zij psychologische bijstand ontvangt en dat zij psychiatisch wordt opgevolgd alsook een certificaat van « Kind en Gezin » dat aangeeft dat zij op datum van 14.06.2018 zwanger is en de

bevalling voorzien is voor januari 2019. Het CGVS deelt echter mee dat geen enkel certificaat werd teruggezonden over haar eerdere zwangerschap, haar miskraam alsook over haar huidige zwangerschap zoals gevraagd in het bevestigingsformulier van augustus 2018 dat haar werd toegezonden. Het dossier bevat geen procedure 9ter. Geen enkel element verhindert haar te reizen.

N.B. : De betrokkene kan niet worden teruggestuurd naar Syrië omdat haar al internationale bescherming in Roemenië werd toegekend.

Bijgevolg is er geen enkel element dat een probleem veroorzaakt voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.” (eigen vertaling)

Uit deze synthesesnota blijkt dat de gemachtigde wel degelijk het gezinsleven van verzoekster in rekening heeft gebracht. Zo wordt uiteengezet dat verzoekster tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde twee maanden zwanger zijn. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde zij inmiddels een miskraam te hebben gehad en opnieuw zwanger te zijn van een andere man. De gemachtigde stelt vast dat er inmiddels geen enkel kind werd geregistreerd als zijnde van verzoekster. Daarnaast wijst de gemachtigde er nog op dat het verzoekster vrijstaat indien zij effectief een kind heeft om een verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten in te dienen in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift nergens gewag maakt van een kind. Daarnaast wordt in de synthesesnota over haar familielevens nog uiteengezet dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde religieus gescheiden te zijn en zij neven van haar vader heeft met wie zij in België geen contact heeft en dat deze personen niet tot dezelfde familiale kern behoren als zijzelf. Vervolgens verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een nieuwe man te hebben ontmoet die haar verliet toen hij vernam dat zij zwanger was.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het familielevens van verzoekster. In de uiteenzetting van het derde middel geeft verzoekster overigens zelf aan een alleenstaande vrouw te zijn. Zij brengt in de uiteenzetting van haar eerste middel ook geen concrete elementen bij waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Daarnaast blijkt uit voornoemde synthesesnota dat ook met de medische situatie van verzoekster rekening werd gehouden:

“• Etat de santé : Lors de son audition à l'OE, l'intéressée déclare être enceinte et n'avoir aucun problème de santé. Elle déclare ensuite au CGRA avoir fait une fausse couche et être à nouveau enceinte. Elle fournit 2 attestations médicales indiquant qu'elle reçoit une assistance psychologique et qu'elle fait l'objet d'un suivi psychiatrique ainsi qu'un certificat de « Kind en Gezin » indiquant qu'en date du 14.06.18 elle est enceinte et que l'accouchement est prévu pour janvier 2019. Cependant, le CGRA relève qu'aucun certificat n'est remis concernant sa grossesse antérieure, sa fausse couche ainsi que sa grossesse en cours comme demandé dans le formulaire de confirmation d'août 2018 qui lui a été envoyé. Le dossier ne contient aucune procédure 9ter. Aucun élément ne l'empêcherait de voyager.”

“• Gezondheidstoestand: Tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster zwanger te zijn en geen gezondheidsproblemen te hebben. Vervolgens verklaart zij bij het CGVS een miskraam te hebben gehad en opnieuw zwanger te zijn. Zij brengt 2 medische attesten bij die aangeven dat zij psychologische bijstand ontvangt en dat zij psychiatisch wordt opgevolgd alsook een certificaat van « Kind en Gezin » dat aangeeft dat zij op 14.06.2018 zwanger is en de bevalling voorzien is voor januari 2019. Het CGVS geeft mee dat geen enkel certificaat werd overgemaakt over haar eerdere zwangerschap, haar miskraam alsook over haar huidige zwangerschap zoals gevraagd in het bevestigingsformulier van augustus 2018 dat haar werd toegezonden. Het dossier bevat geen procedure 9ter. Geen enkel element verhindert haar te reizen.” (eigen vertaling)

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing tevens op gewezen dat de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018 heeft verworpen. Dit beroep werd behandeld volgens de procedure voorzien in artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet. In zijn beschikking motiveerde de Raad als volgt:

“Verzoekster brengt middels haar verzoekschrift en twee aanvullende nota's een psychiatisch attest bij van M.S. d.d. 20 november 2018, een medisch attest van huisarts J.L. d.d. 14 maart 2019 en twee e-

mails van klinisch psychologe Z.B. d.d. 7 maart en 21 mei 2019. Deze nieuw bijgebrachte attesten bevestigen de psychische problemen van verzoekster en dat zij psychologische begeleiding krijgt, elementen welke te dezen niet ter discussie staan. Hieruit blijkt echter niet dat verzoeksters functioneren dermate verstoord is dat zij niet naar Roemenië zou kunnen terugkeren. Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat zij als erkend vluchteling in Roemenië voor haar psychische problemen geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg aldaar noch tot de andere rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid en huisvesting. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Roemenië organisaties actief zijn die zich specifiek richten op het verstrekken van medische en psychische hulp aan asielzoekers en erkende vluchtelingen alsook blijkt uit deze informatie dat deze hulp zelfs gratis wordt aangeboden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, niet de nodige psychosociale begeleiding zou krijgen en zij een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.”

Verzoekster heeft na ontvangst van deze beschikking niet gevraagd om te worden gehoord, waarna de Raad het beroep bij arrest nr. 224 049 van 17 juli 2019 heeft verworpen. De bestreden beslissing werd pas na dit arrest genomen.

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat in de synthesesnota tevens wordt opgemerkt dat verzoekster niet kan worden teruggestuurd naar Syrië omdat zij internationale bescherming geniet in Roemenië.

Uit het administratief dossier blijkt bijgevolg dat de gemachtigde van de bevoegde minister voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en zij lijkt erop te doelen dat niet werd gemotiveerd over haar medische problematiek en haar gezinsleven. In dit verband stelt de rechtspraak van de Raad van State dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde minister zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat zij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum.*”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Zoals reeds werd opgemerkt blijkt uit de synthesesnota van 23 september 2019 dat rekening werd gehouden met de situatie van verzoekster en alle gegevens van het dossier.

3.1.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.3.7. Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen.

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Deze is van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden. (Hvj 22 november 2012, C 277/11)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

In dit verband dient er tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vw., waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land.

Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In casu werd verzoeker deze mogelijkheid ontnomen.

Verzoeker hadden elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de feitelijke situatie van verzoeker.

Immers wordt zij psychologisch medicamenteus en psychiatrisch opgevolgd (stuk 3 en 4)

Psychiater Dr S. (...) noteerde tijdens het eerste gesprek dat mevrouw kampt met depressieve/psychotische/ dissociatieve klachten die aansluiten bij de forse trauma's die zij heeft meegemaakt. Zij heeft last van stemmen en slaapt slecht.

De toestand van verzoeker evolueerde niet gunstig, integendeel. Op heden moet verzoeker antipsychotica nemen, getuige waarvan het recent voorschrift dd 7/10/19 van haar behandelend psychiater Dr S. (...) (stuk 4)

Om de hallucinaties en stemmen in haar hoofd te doven, krijgt verzoeker Quetiapine toegediend, (stuk 4)

Dit is een antipsychoticum en remt wanen en hallucinaties. Dat de medische situatie van verzoeker op heden uitermate precair is, blijkt uit de toestemming die zij van de adviserend arts van FEDASIL op 31/7/é019 (dus amper 2 maanden geleden) ontving en waarbij zij medisch in de onmogelijkheid wordt geacht om de opvangstructuur te verlaten. Zij ontving de toestemming tot uitstel van vertrek tot 03/02/2020. (stuk 2B)

Deze periode kan zoals vermeld op het document, verlengd worden mits de nodige medische bewijzen worden voorgelegd. (stuk 2 B)

Deze informatie is niet voorgelegd geweest aan verwerende partij maar is in deze relevant nu hieruit blijkt dat verzoeker indien zij reeds niet bij machte is om de opvangstructuur te verlaten, a fortiori onmogelijk kan reizen naar een land waar zij geen opvang geniet noch terecht kan bij familie of derden. Zij is er aangewezen op zichzelf.

Verzoeker kon deze informatie onmogelijk meedelen nu zij niet werd gehoord over haar actuele zorgwekkende medische toestand.

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu haar daadwerkelijk de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze

besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij beweert dat, indien zij gehoord werd, zij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij weinig ernstig is.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

De verzoekende partij werd gedurende haar asielpcedure immers tot tweemaal toe gehoord door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij heeft aldus wel degelijk de

mogelijkheid gehad om nuttig voor haar belangen op te komen. Tijdens deze verhoren werd door de verzoekende partij bovendien melding gemaakt van psychische problemen. Dienaangaande werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gemotiveerd dat de verzoekende partij – ondanks herhaaldelijk aandringen vanwege de Commissaris-generaal om stukken voor te leggen ter staving van haar profiel – tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar bewijs werd overgemaakt die haar beweringen aangaande haar profiel onderbouwen.

Het stond verzoekende partij daarenboven vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Ondanks het feit dat de verzoekende partij meent zware psychologische problemen te hebben, diende zij tot op heden nog geen aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 3 EVRM.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij verklaart in België te zijn sinds 06.11.2017, heeft zij ruimschoots de mogelijkheid gehad om de voorgehouden medische problemen bekend te maken aan het bestuur en gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar verblijf precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Minister tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., § 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr.

blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Verzoekster voert aan dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord. Verzoekster wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met haar gezondheidstoestand. Verzoekster werpt op dat zij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Zij merkt op dat zij psychologisch, medicamenteus en psychiatrisch wordt opgevolgd (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 4). Zij geeft mee dat haar psychiater tijdens het eerste gesprek noteerde dat zij kampt met depressieve/psychotische/dissociatieve klachten die aansluiten bij de forse trauma's die zij heeft meegemaakt, dat zij last heeft van stemmen en slecht slaapt. Verzoekster geeft mee dat haar situatie niet gunstig evolueerde en zij op heden antipsychotica dient te nemen, zij verwijst hierbij naar een medisch voorschrift van arts M.S. van 7 oktober 2019. Zij neemt thans Quetiapine. Verzoekster voert aan dat het gegeven dat haar medische situatie uitermate precair is ook blijkt uit de beslissing van Fedasil van 31 juli 2019 waarbij het voor verzoekster medisch onmogelijk wordt geacht om de opvangstructuur te verlaten. Verzoekster ontving de toestemming tot uitstel van vertrek tot 3 februari 2020 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2B). Verzoekster merkt nog op dat deze periode kan worden verlengd mits de nodige medische bewijzen worden voorgelegd. Verzoekster geeft mee dat deze informatie niet reeds werd voorgelegd aan de verwerende partij, maar deze informatie zeer relevant is nu hieruit blijkt dat zij niet bij machte is om de opvangstructuur te verlaten zodat zij *a fortiori* onmogelijk kan reizen naar een land waar zij geen opvang geniet noch terecht kan bij familie of derden, zij is er op zichzelf aangewezen. Verzoekster geeft nog mee dat zij deze informatie onmogelijk kon meedelen nu zij niet werd gehoord over haar actuele zorgwekkende medische toestand.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de synthesesnota van 23 september 2019 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat met de medische situatie van verzoekster rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing:

“• Etat de santé : Lors de son audition à l'OE, l'intéressée déclare être enceinte et n'avoir aucun problème de santé. Elle déclare ensuite au CGRA avoir fait une fausse couche et être à nouveau enceinte. Elle fournit 2 attestations médicales indiquant qu'elle reçoit une assistance psychologique et qu'elle fait l'objet d'un suivi psychiatrique ainsi qu'un certificat de « Kind en Gezin » indiquant qu'en date du 14.06.18 elle est enceinte et que l'accouchement est prévu pour janvier 2019. Cependant, le CGRA relève qu'aucun certificat n'est remis concernant sa grossesse antérieure, sa fausse couche ainsi que sa grossesse en cours comme demandé dans le formulaire de confirmation d'août 2018 qui lui a été envoyé. Le dossier ne contient aucune procédure 9ter. Aucun élément ne l'empêcherait de voyager.”

“• Gezondheidstoestand: Tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster zwanger te zijn en geen gezondheidsproblemen te hebben. Vervolgens verklaart zij bij het CGVS een miskraam te hebben gehad en opnieuw zwanger te zijn. Zij brengt 2 medische attesten bij die aangeven dat zij psychologische bijstand ontvangt en dat zij psychiatrisch wordt opgevolgd alsook een certificaat van « Kind en Gezin » dat aangeeft dat zij op 14.06.2018 zwanger is en de bevalling voorzien is voor januari 2019. Het CGVS geeft mee dat geen enkel certificaat werd overgemaakt over haar eerdere zwangerschap, haar miskraam alsook over haar huidige zwangerschap zoals gevraagd in het bevestigingsformulier van augustus 2018 dat haar werd toegezonden. Het dossier bevat geen procedure 9ter. Geen enkel element verhindert haar te reizen.” (eigen vertaling)

In de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-ontvankelijkheid verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) van 27 november 2018 kan het volgende worden gelezen:

“Om meer duidelijkheid te krijgen over uw huidige toestand, en rekening houdend met het gegeven dat u eerder reeds een miskraam had, werd uw raadsman meermaals telefonisch alsook per mail gecontacteerd om bijkomende stavingsstukken aangaande ondermeer uw zwangerschap te verkrijgen. Eveneens werd uw raadsman gevraagd om stukken aangaande uw psychiatrische situatie en uw burgerlijke staat te overhandigen. Gezien er geen gevolg werd gegeven aan deze verscheidene oproepen werd er op 14 augustus 2018 een verzoek om inlichtingen verstuurd. Dient te worden opgemerkt dat het CGVS tot op heden, méér dan drie maanden na het versturen van het verzoek om inlichtingen, nog steeds geen enkel document heeft ontvangen. Bovendien heeft u het CGVS geen gegronde reden gegeven voor het feit dat u aan het betreffende verzoek om inlichtingen binnen de maand na verzending geen gevolg hebt gegeven, zoals nochtans uitdrukkelijk in dit verzoek vermeld stond.”

Uit deze beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster verzocht om bijkomende informatie over haar medische situatie bij te brengen en dat zij hier niet is op ingegaan.

Verzoekster diende beroep in tegen voornoemde beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit beroep werd behandeld volgens de procedure voorzien in artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet. In zijn beschikking motiveerde de Raad als volgt:

“Verzoekster brengt middels haar verzoekschrift en twee aanvullende nota’s een psychiatrisch attest bij van M.S. d.d. 20 november 2018, een medisch attest van huisarts J.L. d.d. 14 maart 2019 en twee e-mails van klinisch psychologe Z.B. d.d. 7 maart en 21 mei 2019. Deze nieuw bijgebrachte attesten bevestigen de psychische problemen van verzoekster en dat zij psychologische begeleiding krijgt, elementen welke te dezen niet ter discussie staan. Hieruit blijkt echter niet dat verzoeksters functioneren dermate verstoord is dat zij niet naar Roemenië zou kunnen terugkeren. Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat zij als erkend vluchteling in Roemenië voor haar psychische problemen geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg aldaar noch tot de andere rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid en huisvesting. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Roemenië organisaties actief zijn die zich specifiek richten op het verstrekken van medische en psychische hulp aan asielzoekers en erkende vluchtelingen alsook blijkt uit deze informatie dat deze hulp zelfs gratis wordt aangeboden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, niet de nodige psychosociale begeleiding zou krijgen en zij een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.”

Verzoekster heeft na ontvangst van deze beschikking niet gevraagd om te worden gehoord, waarna de Raad het beroep bij arrest met nr. 224 049 van 17 juli 2019 heeft verworpen. De bestreden beslissing werd pas na het nemen van dit arrest genomen.

In het tweede middel poneert verzoekster dat zij niet kan terugkeren naar Roemenië omdat zij er geen opvang kan genieten. Dit doet geen afbreuk aan de vaststellingen in 's Raads hoger geciteerde beschikking. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de situatie in Roemenië inzake opvang gewijzigd is sinds 's Raads arrest met nr. 224 049 van 17 juli 2019.

Uit voornoemde synthesesnota, de verwijzing naar de beslissing van 27 november 2018 van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de verwijzing naar 's Raads arrest met nr. 224 049 van 17 juli 2019 blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister wel degelijk op de hoogte was van het gegeven dat verzoekster kampt met een psychische problematiek en hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het medisch attest van 20 november 2018 van dokter M.S. (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4) heeft verzoekster in het kader van haar beroep tegen voornoemde beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al voorgelegd en maakte reeds het voorwerp uit van een beoordeling door de Raad.

Verzoekster geeft aan dat zij het psychologisch verslag van 11 oktober 2019 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3), het voorschrift van arts M.S. van 7 oktober 2019 en de beslissing van Fedasil van 31 juli 2019 nooit aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2B). Verzoekster geeft aan dit niet te hebben kunnen doen omdat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord.

Zoals de gemachtigde van de bevoegde minister evenwel ook in de nota inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vaststelde blijkt niet dat verzoekster voor medische problemen een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden hiervoor niet voldoende tijd te hebben gehad. Uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij zich al op 20 november 2018 aanbood op de polikliniek van de dienst psychiatrie, terwijl de bestreden beslissing dateert van 23 september 2019. De procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is nochtans de geëigende procedure voor een ernstig zieke vreemdeling om een verblijfsmachtiging in België te verkrijgen en aldus verwijdering naar het land van gewoonlijk verblijf omwille van medische redenen te voorkomen. Het is dan ook niet onterecht dat de gemachtigde erop wijst dat geen dergelijke procedure werd opgestart en bij gebrek hieraan geen medische hinderpalen voor een terugkeer blijken.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanreiken die hadden kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM

Tevens zou een gedwongen terugkeer van verzoekers een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Verzoekster is een alleenstaande vrouw.

Zij heeft twee miskramen achter de rug.

Verzoeker heeft suïcidale gedachten ingevolge zware traumatisering. Zij verkiest te zwerven doorheen Europa in plaats van terug te keren naar Roemenië, waar zij slecht behandeld werd.

Verzoeker voegt een recent attest toe van haar psychologe dd 11 oktober 2019

- Huidig toestandbeeld zomer 2019 : patiënte heeft geen controle over haar gevoelens. Soms blijven haar tranen maar komen. Ze vermijdt contact met te veel mensen en vooral van mannen is zijn bang. Dit is de afgelopen maanden dankzij therapie verbeterd ... Hoewel ze haar best doet blijven de trauma's haar achtervolgen. Soms hervalt ze. Patiënte is haar depressieve episodes praktisch levenloos. Ze heeft dan anhedonie, doffe blik in haar ogen, draagt donkere kleding en vermijdt contact met andere mensen. Soms ziet ze mannen met lange baarden en krijgt ze weer schrik. Soms hoort ze nog het geroep van de man die voor haar werd onthoofd. Ze hoort zijn stem en krijgt weer angsten."

"Huidig toestandbeeld: " Patiënte heeft te veel problemen in een keer. Haar verblijf in België werd geweigerd en ze is heel bang. Ze is bang om terug te gaan naar Roemenië. Daar is het niet veilig voor haar. Ze werd in het verleden aangerand door agenten daar. Patiënte denkt vaak aan zelfmoord maar door geloof durft ze geen zelfmoord te plegen... "

Zij besluit:

- Patiënte heeft een ernstige vorm van PTSS of posttraumatisch stress stoornis (nachtmerries, horen van geluiden, angsten , herbeleven van trauma) en depressie (anhedonie, moeheid, donkere kleding, geen levenslust, angsten). Een veilige omgeving is aangeraden voor patiënte. .. Jaren van begeleiding om het oorlogstrauma te overleven is zeker niet uitgesloten." (stuk 3) Verzoeker dreigt dan ook in een onmenselijke en vernederende situatie terecht te komen bij haar terugkeer naar Roemenië. Zij is een alleenstaande ernstig zieke vrouw die over geen enkele vorm van netwerk beschikt in Roemenië.

Erkende vluchtelingen hebben slechts een beperkte toegang de vereiste psychiatrische en medische begeleiding. Als gevolg hiervan zijn hun integratiekansen en bijgevolg ook hun overlevingskansen geheel beperkt.

In Roemenië zijn geen instanties voorhanden die gespecialiseerde hulp voor vluchtelingen, die ernstig getraumatiseerd zijn en die reeds beschikken over een verblijfsstatuut, aanbieden.

Uit diverse beschikbare landrapporten blijkt dat personen, die beschikken over een internationale verblijfsstatus geen of nauwelijks toegang hebben tot de vereiste medische en psychosociale begeleiding, en evenmin tot de arbeidsmarkt:

USDOS, Annual report on human rights 2017, Country report on human rights practices 2017 Romania, www.refworld.org, 20/04/2017 :

"While persons granted protection have the legal right to work, job scarcity, low wages, lack of language proficiency, and lack of recognized academic degrees and other certifications often resulted in unemployment or employment without a legal contract and its related benefits and protections." (vrij vertaald: 'Terwijl mensen die internationale bescherming genieten het recht hebben op werk, hebben het tekort aan arbeidsplaatsen, lage lonen, taalproblemen en gebrek aan erkenning van diploma's en certificaten tot gevolg dat zij werkloos zijn of geen officieel contract hebben en bijgevolg ook verstoten blijven van de daarmee gepaard gaande voordelen.)

"Beneficiaries of international protection continued to face problems with local integration, including access to vocational training adapted to their specific needs, counseling programs, and citizenship information. Obtaining a legal work contract remained difficult for various reasons, including tax concerns." (vrij vertaald: personen die genieten van internationale bescherming hebben problemen bij lokale integratie, met inbegrip van trainingen die aangepast zijn aan hun noden, raadgevingsprogramma's, informatie over burgerschap. Een officieel arbeidscontract krijgen blijft moeilijk omwille van verschillende redenen, waaronder overwegingen van fiscale aard)

Amnesty International Report 2015/16 - The State of the World's Human Rights - Romania, www.refworld.org, 24/02/2016

"Recognized refugees faced obstacles in accessing education, housing and health care." (vrij vertaald: Erkende vluchtelingen ondervinden problemen inzake de toegang tot op leiding, huisvesting en gezondheidszorg.)

UN Committee on the Rights of the Child (CRC), Concluding observations on the fifth periodic report of Romania, 13 July 2017 :

"Adolescent health:

Take effective measures to prevent suicide among adolescents, collect disaggregated data on suicide occurrence, and ensure that special psychosocial programmes are introduced." (vrij vertaald: gezondheid van adolescenten: efficiënte maatregelen moeten genomen worden om zelfmoord onder adolescenten te vermijden, gegevens over het aantal zelfdoden te verzamelen en speciale psychosociale programma's in te voeren)

Tot op de dag van vandaag blijven voormelde problemen gelden.

Het AIDA rapport inzake Roemenië dd 2018 maakt melding van de slechte toestand van de gezondheidszorg in publieke ziekenhuizen.

" Stakeholders have also mentioned difficulties related the generally poor condition of the state health care system which also affects Romanian nationals. As a consequence, beneficiaries prefer to access private medical clinics instead of state hospitals. "

https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_ro_2018update.pdf

Bij gebrek aan voldoende financiële middelen, is zorgverstrekking in private ziekenhuizen evenwel geen optie. Zo ook niet voor verzoeker.

Bovendien bereikten recent berichten de buitenwereld van psychiatrische patiënten die opgesloten worden in kooien dan wel aan handen en voeten vastgebonden aan bed bij gebrek aan begeleiding. <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/schandaal-roemenie-psychiatrische-patienten-zitten-opgesloten-in-kooien~a216359c/>

Een gedwongen terugkeer van een jongvolwassen vrouw die -medisch geattesteerd- lijdt aan PTSS , een ernstige depressie en kampt met auditieve en visuele hallucinaties waarvoor zij antipsychotica krijgt voorgeschreven, houdt een ernstig risico op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in.

Bijgevolg is sprake van een schending van artikel 3 EVRM."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepaling voor doordat zij een alleenstaande vrouw is, twee miskramen achter de rug heeft en suïcidale gedachten heeft ingevolge zware traumatisering. De verzoekende partij meent dat een gedwongen terugkeer van een jongvolwassen

vrouw die lijdt aan PTSS, depressie en kampt met auditieve en visuele hallucinaties een ernstig risico inhoudt op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in Roemenië en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij op 29.08.2016 in Roemenië erkend werd als vluchteling. De verzoekende partij haalt aan dat zij met een psychische problematiek kampt en erkende vluchtelingen in Roemenië slechts een beperkte toegang hebben tot de vereiste psychiatrische en medische begeleiding.

Verweerder merkt op dienaangaande vooreerst op dat de Commissaris-generaal in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 27.11.2018 de voorhanden zijnde bronnen onderzocht heeft en tot de conclusie is gekomen dat er in Roemenië organisaties actief zijn die zich specifiek richten op het verstrekken van medische en psychische hulp aan asielzoekers en erkende vluchtelingen alsook dat uit deze informatie blijkt dat de hulp zelf gratis wordt aangeboden.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende bronnen, doch deze kunnen bezwaarlijk als recent worden beschouwd en dateren zelfs al van enkele jaren geleden. De verzoekende partij kan zich er derhalve niet op beroepen teneinde aannemelijk te maken dat zij ook heden in Roemenië slechts een beperkte toegang zou hebben tot psychologische en medische begeleiding.

Het staat de verzoekende partij bovendien vrij om – wanneer zij meent niet terug te kunnen naar Roemenië omwille van medische redenen – een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Verwerende partij benadrukt dat het weinig geloofwaardig is om enerzijds voor te houden dat een terugkeer omwille van een medische problematiek een ernstig risico inhoudt in de zin van artikel 3 EVRM, doch anderzijds geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM. zou geschonden zijn.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus heeft in Roemenië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van

ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoekster werpt op dat een gedwongen terugkeer naar Roemenië een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Zij benadrukt een alleenstaande vrouw te zijn, die twee miskramen achter de rug heeft, en die suïcidale gedachten heeft ingevolge een zware traumatisering. Verzoekster geeft mee dat zij verkiest te zwerven doorheen Europa in plaats van terug te keren naar Roemenië waar zij slecht behandeld werd. Verzoekster verwijst naar het recent attest van haar psychologe van 11 oktober 2019 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Verzoekster werpt op dat zij in een onmenselijke en vernederende situatie dreigt terecht te komen bij een terugkeer naar Roemenië omdat zij een alleenstaande, ernstig zieke vrouw is die niet over een netwerk beschikt in Roemenië. Verzoekster laat gelden dat erkende vluchtelingen slechts een beperkte toegang hebben tot de vereiste psychiatrische en medische begeleiding.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat "(o)p 28.11.18 (...) door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming (werd) genomen en op 17.07.19 (...) het beroep tegen deze beslissing (werd) verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980." Dit beroep werd behandeld volgens de procedure voorzien in artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet. In zijn beschikking motiveerde de Raad als volgt:

"Verzoekster brengt middels haar verzoekschrift en twee aanvullende nota's een psychiatrisch attest bij van M.S. d.d. 20 november 2018, een medisch attest van huisarts J.L. d.d. 14 maart 2019 en twee e-mails van klinisch psychologe Z.B. d.d. 7 maart en 21 mei 2019. Deze nieuw bijgebrachte attesten bevestigen de psychische problemen van verzoekster en dat zij psychologische begeleiding krijgt, elementen welke te dezen niet ter discussie staan. Hieruit blijkt echter niet dat verzoeksters functioneren dermate verstoord is dat zij niet naar Roemenië zou kunnen terugkeren. Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat zij als erkend vluchteling in Roemenië voor haar psychische problemen geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg aldaar noch tot de andere rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid en huisvesting. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Roemenië organisaties actief zijn die zich specifiek richten op het verstrekken van medische en psychische hulp aan asielzoekers en erkende vluchtelingen alsook blijkt uit deze informatie dat deze hulp zelfs gratis wordt aangeboden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Roemenië, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, niet de nodige psychosociale begeleiding zou krijgen en zij een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd voor het CGVS en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij de desbetreffende vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht. Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat zij geenszins de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Roemenië nadat zij als vluchteling werd erkend, laat staan dat zij hiertoe enige ernstige poging heeft ondernomen. Gelet op voorgaande toont verzoekster nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Waar verzoekster onder verwijzing naar het psychiatrisch attest van M.S. wijst op haar kwetsbaar profiel en volhardt een alleenstaande vrouw te zijn, overtuigt zij niet. In de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij haar beweringen als zou zij een

alleenstaande vrouw zijn. Zo heeft zij tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wanneer zij op religieuze wijze zou gehuwd zijn met de Syrische man die zij in Brussel heeft leren kennen, heeft zij nooit enig bewijsstuk voorgelegd aangaande haar huwelijk of echtscheiding en heeft zij vage verklaringen afgelegd over haar nieuwe relatie na haar beweerde echtscheiding. De loutere vermelding in voormeld attest dat zij uit elkaar zijn, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen, daar de attesterende psychiater zich op dit vlak enkel heeft kunnen baseren op de verklaringen van verzoekster. Hoe dan ook, verzoekster brengt geen elementen bij die er op wijzen dat zij in Roemenië als alleenstaande vrouw een bijzonder risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, of huisvesting, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Roemeense onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.”

Verzoekster heeft na ontvangst van deze beschikking niet gevraagd om te worden gehoord, waarna de Raad het beroep bij arrest met nr. 224 049 van 17 juli 2019 heeft verworpen.

Verzoekster voert thans opnieuw aan dat zij alleenstaand is. Uit de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal blijkt dat deze hierover twijfels uitte. Uit hoger geciteerde beschikking blijkt dat de Raad oordeelde dat hoe dan ook “*verzoekster geen elementen bijbrengt die er op wijzen dat zij in Roemenië als alleenstaande vrouw een bijzonder risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling.*”

Waar verzoekster benadrukt dat zij geen netwerk heeft in Roemenië wordt erop gewezen dat de Raad in hogergenoemde beschikking oordeelde dat “*Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat zij geenszins de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Roemenië nadat zij als vluchteling werd erkend, laat staan dat zij hiertoe enige ernstige poging heeft ondernomen. Gelet op voorgaande toont verzoekster nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.*”

Verzoekster werpt op dat er in Roemenië geen instanties voorhanden zijn die gespecialiseerde hulp voor vluchtelingen, die ernstig getraumatiseerd zijn en die over een verblijfsstatuut beschikken aanbieden. Verzoekster verwijst naar verschillende rapporten waaruit volgens haar blijkt dat personen die beschikken over een internationale verblijfsstatus geen of nauwelijks toegang hebben tot de vereiste medische en psychosociale begeleiding en evenmin tot de arbeidsmarkt. Waar verzoekster verwijst naar “*USDOS, Annual report on human rights 2017, Country report on human rights practices 2017 Romania, www.refworld.org, 20/04/2017*”, naar het rapport van Amnesty International en naar het rapport van het “*UN Committee on the Rights of the Child*” wordt erop gewezen dat verzoekster ook in haar beroep gericht tegen voornoemde beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018 naar deze rapporten verwees. De Raad heeft hierover al geoordeeld en er kan dan ook worden verwezen naar het oordeel van de Raad in hoger geciteerde beschikking.

Verzoekster toont met haar verwijzing naar het Aida-rapport over Roemenië en het krantenartikel van ‘HLN’ niet aan dat het door haar geciteerde rapport en internetartikel nieuwe elementen aantonen

waarmee het Commissariaat-generaal en de Raad nog geen rekening hebben kunnen houden waardoor de verwerende partij ertoe gehouden was deze elementen te beoordelen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET